

Mark- och miljödomstolen

Miljö- och energidepartementet
Miljöprövningsenheten
M2017/03195/Me

Naturvårdsverkets redovisning av regeringsuppdraget ”Kategorisering av verksamheter och åtgärder utifrån krav på miljökonsekvensbeskrivning”

Mark- och miljödomstolen vid Östersunds tingsrätt har beretts tillfälle att yttra sig över rubricerad rapport från Naturvårdsverket. Domstolen får med anledning härav anföra följande.

Naturvårdsverkets rapport med bilagor syftar till att ge förslag på vilka verksamheter och åtgärder som ska omfattas av krav på att en fullständig miljöbedömning ska göras innan ett tillstånd ges, eller för vilka verksamheter och åtgärder som det åtminstone ska ställas krav på att en s.k. behovsbedömning ska genomföras där en myndighet ska ta ställning till om en fullständig miljöbedömning behövs eller inte. Förslagen syftar till att bl.a. genomföra det s.k. MKB-direktivet i svensk rätt.

Den kategorisering av verksamheter och åtgärder som föreslås i rapporten är omfattande. Det har inte varit möjligt för domstolen att inom ramen för remissförfarandet gå igenom kategoriseringen för att närmare bedöma vilka verksamheter och åtgärder som motsvaras av MKB-direktivets bilaga I respektive II. Domstolen har inte heller bedömt att det finns skäl att uttala sig om de uttalanden som görs i rapporten och som innefattar ställningstaganden av politisk karaktär, såsom att det finns skäl för att när det är miljömässigt motiverat ställa upp strängare krav än vad direktivet kräver. Domstolen har därför begränsat sitt remissvar till att handla om systematiska frågor.

På sidan 30 i rapporten antyds att det finns verksamheter som är anmälningspliktiga enligt svensk rätt, men som omfattas av direktivets bilaga I. Verksamheterna i fråga har enligt förslaget placerats i kategorin för behovsbedömning. Domstolen påpekar i det sammanhanget att om en

verksamhet omfattas av direktivets bilaga I, ska den omfattas av krav på en miljöbedömning. Detta förutsätter att verksamheten i samtliga fall ska tillståndsprövas. En behovsbedömning utgör inte ett fullgott genomförande av direktivet och behovsbedömningen är i sig onödig och medför onödiga kostnader och merarbete, eftersom bedömningen *ska* leda till att en fullständig miljöbedömning ändå genomförs. Det betyder att även miljöprövningsförordningen (2013:251) kan behöva ändras. Samtliga verksamheter som omfattas av direktivets bilaga I bör prövas som s.k. A- eller B-verksamheter. Huruvida det finns verksamheter som är anmälningspliktiga (C-verksamheter) men som omfattas av direktivets bilaga I, har domstolen som nämnts ovan inte haft möjlighet att bedöma.

I avsnitt 6.1.4. gås berörda anmälningspliktiga verksamheter igenom och det föreslås att verksamheterna ska omfattas av 25 § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Genom förordningen (2017:972) om ändring i nämnd förordning har regeringen infört krav på att en behovsbedömning ska göras även för vissa anmälningspliktiga verksamheter, trots utformningen av 6 kap. 20 och 23 §§ miljöbalken. Förslagsvis bör därför lagstiftningen på området ses över så att t.ex. 6 kap. 20, 23 och 26 §§ miljöbalken ändras till att krav där även ställs på behovsbedömning av berörda anmälningspliktiga verksamheter. Systemet med miljöprövning, miljöbedömning och behovsbedömning är redan tidigare mycket komplicerat för verksamhetsutövare och andra som tillämpar det. Det vore därför bra om lagtexten anger vad som gäller i stället för att det som nu anges ett parallellt system på förordningsnivå.

Caroline Hindmarsh

lagman

I handläggandet av denna remiss har även rådmännen Jonas Manole och Malin Olsson Almquist deltagit.